

Una manta

Pseudònim: Lala

Pensar menys
tocar menys
fer menys
menys.

I allà estimar-me.

Els cotxes corren per la ciutat
aparentment lliures
com si fos seva
ja els has vist
com si els carrers
fossin pensats pels cotxes
o per als.

M'espanten
Laura,
no entenc re.

Laura
no ets geològica
mecànica
astronòmica
Laura,
no ets explicable.

Aquí sota,
ets.

Una manta
i una altra
una altra manta
i una al damunt
i sota la pesantor
el pes de la manta
desaparèixer.

I allà estimar-te.

El pes,
tret del de la manta,
és dolor
cau
esclafa.

El pes
és dolor que aixafa.

Laura
és impossible
pillar d'una mirada
el recorregut que fa el sol
jo que sé
cinc vegades
el sol no parla
ni tampoc no escolta
és pitjor
em fa pensar paraules.
Sota la pesantor
la manta
t'ataquino
et premo t'estimo
i com una onada
ressaca
vomitera de mots
penso les paraules
no entenc res
els cotxes
el sol
a tot arreu
cony,
l'hivern
com crema.

Prémer
la força de la terra
el cos
al cos
a l'esquena
la cara.

No calen les essències
les estances.

Cercar
ser
cercar cercar
tan difícil
i tan fàcil trobar-te
abillar-nos amb la manta.

Tan fàcil trobar-te,
Laura,
tan.

Sóc unes ganes
malaltisses
de cridar
de saber
això que em cou
es diu dolor,
el sóc jo
el coc jo.

En comptes de cridar
d'arrencar el bull,
penso maldestre
penso paraules.

Laura
poso en un mateix vers
tu i jo
però ara t'explico
per què no pot ser,
Laura
no entenc el teu idioma
no, mentida,
el teu idioma s'entén perfectament
és més aviat
que no tenim un idioma
una llengua
una llengua comuna
un mateix vocabulari
tot el que sé de tu
ho he olorat
ho he intuït
prement-te
estimant-te
i això està bé.

No cal
entendre literalment
literàriament
el què
en essència
és l'altra
no cal
de fet
gairebé molesta.

Clar que no cal
a la merda entendre
et crido mentre flexiono
subtilment
lleugera
les cames i salto
sense compassió
sense bàscula
damunt el teu cos
que per salvar el llit trencadís
m'amorteix.

A fora
no passa un puto cotxe.

Sona la música
el sol fa dues o tres voltes
ens endinsem al misteri.

No em sento petit
vivint
sempre petit
a una illa
no em sento petit
no sento
aquí dins
ataquina-te'm
entatxona'm
no sentir
no existir.

Quan surti
de sota la manta
la pesantor de la manta
em caurà al damunt
el pes
la resta de coses
les paraules.

Només existir
planerament
rasa.

Impossible estimar
mentre m'esmeri
com un déu boig
en convertir-te en paraules
en treure'ns de la manta
les mantes
el planerament ser.

Laura
jo penso en el capitalisme
en la cronologia associativa
en els punts febles
en els punts negres
en la tele
en les tovalloles de portugal
en les fotos de carnet
en el canvi de canvi de marxes
de veritat
m'agrada pensar
i penso en les coses
però Laura
creu-me
quan t'oloro
i et mossego
no penso
sóc un cos
no penso
ets un cos
no penso.

Aferra-te'm
esgarrapa'm
no surtis de la manta
el món a fora
segueix
existeix
és
pesa.

He fet mal
t'he fet mal
i això sempre em farà mal.

Aquest dolor
endins
convertit en paraules
diria
aquest dolor
això que m'esberla,
l'amor
el tu,
és un crit que no acaba
no surt
m'esclata a dins
no puc fer-t'ho entendre
és com un
és com si
em sento com
ah!

Vull cridar
però fa deu anys que no ploro.

Massa mots

vull cridar

gratar

plorar

fins que sagni alguna cosa.

El cos
mana
tremola
queixa impugna
veta
retalla
ho intento sota la manta
però Laura,
el meu cos
cansa
pesa
marxa.
I per música
o manca de cotxes
hi ha un moment
no gaires
però per un moment
el meu cos
calla.

Allà
allà estimar.

El problema no era el sol
els cotxes
les mantes.

Eren les paraules.

Ara som u
i podem estar en silenci.

Callem
anem en compte
no vulguem romandre units
arbitràriament
per les paraules
només per les paraules,
units
com la mosca i el mosquit.

Inventar una cosa
i una altra
ofegar-se
aturar-se
deixar de ginyar.

Té sentit defensar una cosa que no s'entén
per exemple
els arbres
per exemple la música
l'amistat
Té sentit
no n'hi ha dubte
el problema és que com que no s'entén
perquè les coses grans
gegants
immenses
incommensurables
són un puto misteri
i tot el que en tenim
Laura
és una mena de papir
així com cremadet pels costats
amb runes indesxifrables i no l'entensem
doncs no ho podem fer veure,

i mentre estem a l'habitació mossegant-nos
allà tancats
prement-nos
deshidratant-nos
doncs no hi ha problema,
però l'última mossegada me la fas
amb pressa
abans de sortir
de sota les mantes
i un cop fora
els cotxes a tota màquina
el sol fotent voltes amunt i avall
i el món que té un idioma
que si no entens
t'atropellen els cotxes,
i tu i jo que no tenim una llengua comuna
un vocabulari compartit
doncs no sé
Laura
costa
joder,
costa.

Fer els somnis realitat
no,
la realitat m'espanta
plena
feta de paraules.
En canvi
entendre la realitat
poc a poc
com una pregunta
mica en mica
com un somni
un misteri.

Acabo cedint
em rendeixo
els cotxes
tot això
no ho entenen.

Tu i jo en un mateix vers
no tenia cap sentit,
i quin mal
que de sobte en tingui
quin mal
quina fiblada
el somni
el misteri
la manta
s'afaiçonen
s'emparaulen
dolorosament
esdevenen

un somni

un misteri

una manta.

Prou.

Ni una puta paraula més.

No tinc res més a escriure, senyoria.